

Yanawit Kunchaethong
BLOSSOM

Rama IX Art Museum Foundation

BCAT-2-0367
SOL-0506-11-2003

Rama IX Art Museum Foundation

ผลิดอก
BLOSSOM
Yanawit Kunchaethong

Gallery of The Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts
Silpakorn University, Bangkok
November 27 - December 16, 2003

Published on the occasion of the exhibition
BLOSSOM by Yanawit Kunchaethong

at Gallery of The Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts
Silpakorn University, Bangkok

November 27 - December 16, 2003

www.rama9art.org/Yanawit

@ 2003 Yanawit Kunchaethong

All photographs by Yanawit Kunchaethong

Somboon Subrekchaikul

Thamrongsak Nim-anussornkul

Book Credits

Article by Pishnu Supanimit

Design by Thavorn Ko-Udomvit

Translated by R-Michael Crabtree

Computer Graphic by Autcharavadee Sudprasert

Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited

1,000 Copies

Rama IX Art Museum Foundation

ญาณวิทย์ บุญแจทอง

ตุลาคม 2546

เมื่อ 4 ปีที่แล้วข้าพเจ้าเริ่มสนใจสิ่งที่ได้จากพืช ซึ่งมีอยู่มากมายหลายชนิดในประเทศไทยและน่าจะนำมาใช้สร้างผลงานศิลปะได้ โดยประสบการณ์ข้าพเจ้ามีความสนใจเกี่ยวกับต้นไม้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว อีกทั้งยังได้รับการอบรมบ่มเพาะให้มีความรักและมีความรู้เกี่ยวกับต้นไม้จากบิดามาแต่เยาว์วัยจนถึงปัจจุบัน ทุกวันนี้บิดาข้าพเจ้าได้ขยายพันธุ์ปลูกต้นไม้เพิ่มขึ้นใหม่พร้อมกับอนุรักษ์ต้นไม้ที่มีอยู่เดิมไม่ให้สูญพันธุ์ซึ่งในปัจจุบันมีพันธุ์ไม้มากกว่า 1,000 ชนิด ในพื้นที่ร้อยละ ไร่ ที่เป็นแหล่งข้อมูลหลักในการทำงานศิลปะของข้าพเจ้า

จากความรู้ที่ซึมซับจากบิดาและประสบการณ์ในการทำงานศิลปะที่ผ่านมา จึงเกิดความคิดในการนำวัตถุดิบจากธรรมชาติเหล่านี้มาทดลองและค้นคว้าหาความเป็นไปได้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ โดยเฉพาะการนำสีจากพืชมาสร้างเป็นผลงานภาพพิมพ์

ข้าพเจ้ารู้สึกได้ถึงความงาม ความผูกพัน ความเรียบง่าย ความเจริญเติบโต และความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินไทยของเราที่มีทรัพยากรธรรมชาติอยู่มากมายทุกครั้งที่ขณะสร้างผลงาน กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะชุดนี้ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงการรับรู้จากการสังเกตในการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติตามฤดูกาล ทำให้เกิดจินตนาการในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ทำให้มองเห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของธรรมชาติอย่างลึกซึ้งมากขึ้นๆ ทุกขณะเวลา

กระบวนการพิมพ์จากแม่พิมพ์สีธรรมชาติ

คือ เทคนิคภาพพิมพ์ที่สร้างแม่พิมพ์ด้วยกระบวนการพิมพ์ผิวเรียบแบน (Planograph Process) และนำไปพิมพ์โดยใช้แท่นพิมพ์ของกระบวนการพิมพ์ร่องลึก (Intaglio Process) โดยอาศัยหลักการจากคุณสมบัติของการอารบิก (Arabic Gum) กับน้ำผึ้งเมื่อทิ้งให้แห้งแล้วสามารถล้างน้ำหลุดออกได้โดยง่าย หลักการนี้เอง เมื่อนำไปทาลงบนแม่พิมพ์อะลูมิเนียมแล้วใช้สีจากพืชแต่ละชนิดทาทับลงไปบนแม่พิมพ์ เคมีในสีของพืชจะทำปฏิกิริยาทางเคมีบนแม่พิมพ์ เมื่อทิ้งให้แห้งจะสามารถนำไปพิมพ์ด้วยกระบวนการพิมพ์ร่องลึกได้

ทดลองพิมพ์ครั้งแรกเมื่อวันที่ 25 กันยายน 2543 จากดอกดินเบ็ดฝรังและดอกกรรณิการ์

PRINTING PROCESS FROM THE MOULDS OF NATURAL COLOURS

Printing process from the moulds of natural colours is the printing technics created from the moulds of Planograph Process and to be printed by the Intaglio Process with the functions of Arabic Gum and honey mixed of which are easy dry and easily water cleaning.

By these qualities, when we paint the mixed materials into the Aluminium moulds and paint the natural colours from plants on the top of the moulds, the chemical pigments from the natural colours will chemically react on the moulds and after drying, we can apply to the Intaglio Process.

First Printing Experiment was done on September 25th, 2000 from Carabash and Night Jasmine

Rama IX Art Museum Foundation

ดอกไม้บานบนงานภาพพิมพ์

พิษณุ สุภณมิตร

หลายต่อหลายคนที่ไม่ได้อยู่ในแวดวงศิลปะ ช้ายังไม่ได้ติดตามความเป็นไปของศิลปะในทุกวันนี้ อาจจะต้องรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้ากับความเปลี่ยนแปลงที่เหล่าศิลปินเรียกว่า เป็นความเจริญก้าวหน้าของศิลปะร่วมสมัย คนที่มีอายุรุ่นๆ ผม คงจะจำกันได้เมื่อ 30 - 40 ปีก่อนกับภาวะความงุนงนกับงานศิลปะที่ดูไม่รู้เรื่องในรูปแบบของศิลปะนามธรรม หรือ Abstract Art ซึ่งแพร่ขยายจากซีกโลกตะวันตกมาสู่ทุกภูมิภาคของโลก ศิลปินนามธรรมเกือบทุกคนต้องตอบคำถามให้กับคนดูที่ยังไม่คุ้นเคยกับงานศิลปะที่ไม่มีเรื่องราว ไม่มีรูปร่างที่เคยเห็นและไม่เคยปรากฏมาก่อน

จากวันโน้นจนวันนี้ ศิลปะก็ไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่นั้น ศิลปะอาจจะยากขึ้นจนรับไม่ได้หากเราไม่ได้ยอมรับความเปลี่ยนแปลงครั้งนั้น และไม่ได้เรียนรู้ในประสบการณ์ต่อมา ศิลปะก็คงเหมือนกับความก้าวหน้าของพืชพันธุ์ต่างๆ ความไม่หยุดยั้งของวิทยาศาสตร์ หรือการก้าวไปของงานวิชาการ ที่ไม่มีใครไปหยุดไว้ได้ ศิลปะอาจจะดึกดำบรรพ์ประติมากรรม หรืองานวัตถุกรรมที่ศิลปะไม่บังคับให้ต้องชื่นชมหรือให้ความสนใจรับรู้ ศิลปะที่ยากๆ อาจเป็นเพียงดอกไม้หลากหลายชนิดบนท้องทุ่ง ที่ไม่เชิญชวนคนดูให้เข้ามาสัมผัส คนไม่สนใจก็มองผ่านไป หรืออาจเพียงแค่ว่าความขุ่นข้องหมองใจในความไม่เข้าใจไว้นั่น

ศิลปะในวันนี้ก้าวไปไกลเกินกว่าที่เราคิดไว้มาก ศิลปินมีอิสระกว้างไกลในการแสดงออก พร้อมกันนั้นคนดูก็มีจินตนาการที่กว้างไกลเช่นกัน ศิลปินในปัจจุบันเป็นจำนวนมากที่ทอดทิ้งกรรมวิธีการเขียนภาพแบบเดิมในอดีต เปลี่ยนมาใช้กระบวนการแสดงออกอื่นๆ เพื่อสร้างสรรค์งานศิลปะ ศิลปกรรมไม่ถูกจำกัดด้วยรูปแบบศิลปะเดิมๆ อย่างที่เป็นมา เช่น ต้องเป็นภาพเขียน งานประติมากรรม และงานภาพพิมพ์ที่อยู่ในกรอบหรือตั้งอยู่บนแท่น แต่ศิลปะกลับออกมาอยู่บนอุปกรณ์เขียนเดิม กระดาษอยู่บนพื้นที่โดยรอบ และซึมซับเข้าไปสู่การดำรงชีวิต หรือชีวิตความเป็นอยู่ของศิลปินกับคนดู มีศิลปะที่ก้าวไปสู่ฐานของความคิด หรือ Concept มากขึ้นๆ ใช้พื้นที่จัดแสดงเป็นแบบ Installation มากขึ้น และให้ความสำคัญกับกระบวนการความคิด กระบวนการทำงาน มากกว่าความสัมผัสทางสุนทรีย์ในเนื้องานศิลปะ

ญาณวิทย์ ภูญแจทอง เป็นศิลปินคนหนึ่งที่ก้าวเข้าสู่แนวทางดังกล่าวมากขึ้นๆ โดยที่ผู้ติดตามไม่รู้ตัวว่าได้ถูกความคิดของศิลปินครอบงำเข้าแล้ว ความชื่นชมในเนื้อหาสาระที่ศิลปินสนใจอาจเป็นอุบายส่วนหนึ่งที่ทำให้เราเคลิบเคลิ้ม เริ่มทำความเข้าใจโดยไม่ได้ให้ความสนใจว่าสิ่งที่ศิลปินทำอยู่จะเป็นศิลปะได้หรือไม่

ญาณวิทย์ เริ่มต้นงานศิลปะของเขาด้วยการใช้รูปแบบของศิลปะนามธรรม แสดงออกด้วยงานภาพพิมพ์ และงานจิตรกรรม สาระของงานนามธรรมในยุคแรกที่ศิลปินประสบความสำเร็จอยู่ในเรื่องราวที่อยู่ตรงกันข้ามอยู่คนละโลกกับสิ่งที่เขาทำอยู่ในปัจจุบัน เป็นการเริ่มต้นจากโลกของวัตถุ โลกของเทคโนโลยี ไม่มีชีวิตและขาดภาวะของธรรมชาติ แต่ก็ประสบความสำเร็จพอสมควร จนถึงวันที่ได้ไปศึกษาในระดับปริญญาโท ณ ประเทศญี่ปุ่น จึงได้เริ่มต้นตั้งเอาสภาวะที่เป็นธรรมชาติเข้ามาสู่งานศิลปะ โดยแทรกความรู้สึกที่มาจากสภาวะแวดล้อม จากทั่วทิศน์ จากการสัมผัสกับปุ๋ยหิมะที่ตกลงมา ประสานกับรูปแบบเดิมที่ใช้สืบทอดซึ่งเงินแท่นโลกของเทคโนโลยีสมัยใหม่ ผลงานในชุดนี้เมื่อญาณวิทย์กลับมาสู่เมืองไทย เขาประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูงโดยได้รับรางวัลที่ 1 เหรียญทอง ประเภทภาพพิมพ์ จากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 34 ในปี พ.ศ. 2531

ผลงานเหล่านี้ไม่มีรูปร่างรูปทรงใดๆ ปรากฏบอกเล่าเรื่องราว มีเพียงแต่ความเป็นสิ่งที่ได้จากดอกไม้ ผลไม้ และไม้ที่ศิลปินเก็บมาในช่วงฤดูที่ทำงาน และบอกให้คนดูได้รับรู้เรื่องราวเพียงชื่อของผลงานเท่านั้น เป็นงานบันทึกธรรมชาติที่ผ่านกระบวนการและกรรมวิธียังไม่มีศิลปินคนใดทำมาก่อน ผลงานเหล่านี้อาจชื่อคนดูถึงขนาดประหลาดใจที่เป็นผลงานที่ได้รับการยกย่องให้รางวัลเพราะดูไม่รู้เรื่อง ดูไม่เข้าใจ เห็นได้แต่สีและพื้นผิวที่เกิดขึ้นจากการหยดหยอด หรือระบายสีลงบนแม่พิมพ์เท่านั้น หากไม่ได้รับทราบถึงวิธีการ และกระบวนการทำงานของศิลปิน

การทำงานในชุดของการใช้การสื่อสารของคนพิการทางสายตา หรือผู้รู้จักกันว่าอักษรเบรลล์ อาจเป็นการเริ่มต้นของการใช้ประสาทสัมผัสอื่นนอกจากการมองเห็นเข้าสู่การแสดงออกทางทัศนศิลป์จากงานชุดอักษรเบรลล์ในภาพพิมพ์ ภาณุวิทย์ได้มีโอกาสดลองการใช้ตัวอักษรอีกครั้ง แต่คราวนี้เป็นอักษรไทยบนพื้นที่ขนาดใหญ่ด้วยการร้อยผืนผ้าม่านแม่พิมพ์ที่เจาะลึกลงเป็นตัวอักษรไทย เกิดเป็นตัวอักษรบนพื้นของสถานที่โรงพิมพ์ที่เก่าชานบางลำพู ซึ่งเชื่อว่าเป็นโรงพิมพ์รุ่นแรกๆ ที่ใช้พิมพ์แบบเรือนของไทยเมื่อยุค 40 - 50 ปีก่อน โรงพิมพ์นี้ปิดตัวมานานแล้ว แต่ตัวอาคารมีคุณค่าในทางสถาปัตยกรรมและมีคุณค่าทางจิตใจแก่ชุมชนชาวบางลำพู จึงได้มีการรวมตัวกันของชุมชนผู้อยู่อาศัยในวิถีชีวิตเก่าและบรรดาศิลปินร่วมสมัย ผลงานของภาณุวิทย์เป็นหนึ่งในบรรดาศิลปินหลายคนที่สร้างความประทับใจในสลดคล้อยกับเนื้อหาของความเป็นโรงพิมพ์ที่เคยผลิตสื่อการศึกษาของไทย เป็นความสะเทือนอารมณ์ที่เห็นอักษรต่างๆ ของภาษาไทยโดยตัวเป็นผืนผ้าม่านพันอันวางเปล่าที่เคยเป็นที่ทำงาน ซึ่งอักษรไทยที่สร้างขึ้นจากผืนผ้านี้จะค่อยๆ จางหายไปเมื่อมีการเคลื่อนไหวของอากาศและลม รวมไปถึงผู้คนที่เข้ามาชมนิทรรศการซึ่งจะเป็นผู้ส่วนในการทำลายศิลปกรรมนี้ให้หายไปด้วย

ด้วยความรักในธรรมชาติที่อยู่ในตัวอยู่ในวิถีชีวิตของศิลปินมีส่วนทำให้ภาณุวนิชย์ค้นหาแนวทาง
การแสดงออกด้วยวิธีการที่ไม่เป็นการไม่เป็นผู้นำหลายธรรมชาติเสียเอง หรือด้วยความเห็นแก่ได้เพื่อความ
สำเร็จทางศิลปะ ซึ่งมีศิลปินในโลกนี้เป็นจำนวนมากที่มีส่วนเป็นผู้ทำลายธรรมชาติเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ
ดูจะเป็นการกระทำแบบปากว่าตาขยิบ ซึ่งภาณุวนิชย์ไม่ได้ทำเช่นนั้น หากเขาทำงานในเชิงบวก เขาก็ต้องการ
ที่จะให้กระบวนการทำงานทั้งหมดของเขาเป็นไปในทางบวกด้วย

นิพนธ์เขียนด้วยปากเปล่า มีชีวิตจริงที่ปลูกอยู่ในกระถางจำนวน 1,919 ต้น นำมาจัดวางลงบนทางเดินภายในสวนรมณีนารถ โดยกั้นให้เป็นส่วนคล้ายเรือนเพาะชำ ที่แห่งนี้เดิมคือ เรือนจำคลองเปรม สถานที่กักขังของผู้กระทำความผิดทั้งหนักและเบา แต่ปัจจุบันกรุงเทพมหานครได้ปรับสภาพเรือนจำให้เป็นสวนสาธารณะ โดยย้ายเรือนจำออกไปนอกเมืองและใช้ที่แห่งนี้เป็นส่วนสาธารณะ เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของชุมชนโดยรอบ มีผู้ออกกำลังกาย เดินแอโรบิก รำมวยจีน ร้อง เล่น และอ่านหนังสือต่างไปจากกิจกรรมเดิมที่เป็นที่จำขังนักโทษโดยสิ้นเชิง

Raised Type / 96/7, Monoprint by
Fabric and Braille on paper, 1996.
75x104 cm

คือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่เขียนด้วยภาษาซี ซึ่งใช้ทำงานร่วมกับเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์อื่น ๆ

ทดลองนั้นเต็มไปด้วยผลกำไรที่ได้รับคืนมา นั่นคือ ความรัก ความสนุกสนานเพลิดเพลิน สัมพันธ์กับชีวิตของศิลปินที่มีจิตใจอ่อนโยนเต็มไปด้วยมิตรไมตรี

ผมเองได้เฝ้าติดตามการทำงานของญาณวิทย์มาอย่างใกล้ชิด เป็นเวลานาน นอกจากความสำเร็จของการทำงานศิลปะที่ได้ก้าวมาถึงจุดที่น่าชื่นชมแล้ว สิ่งที่ผมประทับใจในตัวศิลปินมากยิ่งขึ้นก็คือกระบวนการทำงานในแนวทางนี้ของศิลปินสร้างความสัมพันธ์กับผู้ถูกพินิจอย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อศิลปินไปเก็บดอกกระถินในเขตพระบรมมหาราชวัง จะมีมิตรที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนแนะนำพาให้ไปเก็บในที่ตรงนั้นซึ่งมีมากกว่า ศิลปินมีความรักผูกพันกับคุณพ่อซึ่งเป็นความรักต้นไม้มากกว่าพ่อลูกธรรมดา ผมเองยังได้รับกระแสแห่งมิตรภาพนั้นมาด้วย เมื่อศิลปินให้ต้นไม้มาปลูก และเมื่อปลูกจนได้ดอกผมก็นำดอกไม้เหล่านั้นกลับไปให้ศิลปินนำไปสร้างสรรค์ ใครที่เริ่มรู้ว่าศิลปินกำลังทำอะไรกับงานศิลปะก็มักจะเอาต้นไม้แปลกๆ และดอกไม้สวยๆ มาฝากศิลปินเสมอ นี่เป็นโครงการแลกเปลี่ยนด้วยมิตรภาพที่ได้มาอย่างไม่น่าเชื่อ รวมทั้งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทำงานศิลปะด้วย

ผลงานศิลปะกรรมของญาณวิทย์ ภูณแจทอง ที่ปรากฏอยู่ในนิทรรศการครั้งนี้ จึงเป็นการรวบรวมประสบการณ์การทำงานศิลปะในช่วงระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา ให้ออกมาในกระบวนการของความคิดแบบรวบยอด แสดงออกด้วยผลสัมฤทธิ์ที่เรียบง่ายแบบ Minimal Art แต่รวมเอาแนวทางผสมแบบ Conceptual Art และบุคลิกภาพของศิลปินเข้าไว้ด้วย มีความประณีตลึกซึ้งสะท้อนถึงความเป็นไทยและแนวทางแบบตะวันออกไว้ด้วย

นับเป็นความสำเร็จที่บริสุทธิ์ อ่อนโยน มีมิตรภาพ สัมผัสแล้วสดชื่น ด้วยความรู้สึกรักความเบิกบานเหมือนดอกไม้บานในงานศิลปะ หรือดอกไม้บานบนงานภาพพิมพ์นั่นเอง

Rama IX Art Museum Foundation

Spanish Cherry and Cow Dung Installation
(2 Spanish Cherry Trees, 50 Sacks of Cow Dung and
Silkscreen on Cow Dung) 2000 Dimensions Variable

Rama IX Art Museum Foundation

- ดินเปิดฝรั่ง	ส่วนที่ให้สีคือดอก ได้น้ำตาลอ่อนถึงเข้ม ขึ้นอยู่กับปริมาณการใช้สกัดสีโดยใช้ครกตำแล้วบดคั้นด้วยมือ จะได้น้ำสี ในงานภาพพิมพ์
CARABASH	Clours Brown
- กระโถนน้ำ	ส่วนที่ให้สีคือผล ได้น้ำตาลเข้มอมม่วง หรืออมน้ำเงิน ขึ้นอยู่กับปริมาณการใช้ สกัดสีโดยใช้ครกตำหรือใช้มือบดเนื่องจากผลเล็กและนุ่ม
KA-AINAM	Clours Brown and Purple
- ฝักระดาดรี	ส่วนที่ให้สีคือใบ เมื่อนำไปประยาบนกระดาษจะได้สีม่วง แต่ถ้านำไปใช้บนแม่พิมพ์จะกลายเป็นสีเขียวอ่อน เนื่องจากปฏิกิริยาทางเคมีทางธรรมชาติระหว่างเคมี ในใบฝักระดาดรีกับแม่พิมพ์อะลูมิเนียม สกัดสีโดยใช้ครกตำหรือใช้มือบด
PHEESUEARATRI	Colours Purple, Sap Green
- ใบเตยหอม	ส่วนที่ให้สีคือใบแก่ ได้สีเขียวสด สกัดสีโดยใช้ครกตำให้ละเอียด ใช้เวลาในการตำนานกว่าพืชชนิดอื่น เนื่องจากมีกากใยมากและเหนียว บดคั้นด้วยมือจะได้น้ำสีมีกลิ่นหอม
PANDANUS	Colours Green
- อัญชัน	ส่วนที่ให้สีคือดอก ให้สีฟ้าคราม สกัดสีโดยใช้ครกตำหรือบดคั้นโดยตรงด้วยมือ
BUTTERFLY PEA	Colours Magenta
- กรรณิการ์	ส่วนที่ให้สีคือก้าน หรือหลอดของดอก ให้สีเหลืองสด สกัดสีโดยใช้ครกตำให้ละเอียดแล้วนำมาคั้นด้วยมือ หรือใช้ผ้าขาวบางกรองเพื่อเอากากออก
NIGHT JASMINE	Colours Yellow

GLOSSARY OF NATURAL COLOURS FROM PLANTS
ดัชนีคำศัพท์สีจากธรรมชาติ

- โมก	ส่วนที่ให้สีคือดอก ให้สีเขียวอมเทา และสีเทา ขึ้นอยู่กับปริมาณการใช้บนแม่พิมพ์ สกัดสีโดยใช้ครกตำให้ละเอียดแล้วบดคั้นด้วยมือจะได้น้ำสี
MOK	Colours Green light, Gray
- มะเกลือ	ส่วนที่ให้สีคือผล ให้สีดำสนิท โดยนำผลสดมาตำด้วยครกจะได้น้ำยาสีดำที่เข้มข้นอมเขียว ถ้าผลไม่สดเวลานำมาคั้นน้ำยาก็จะมีสีเทาอมเขียว เมื่อแห้งแล้วจะมีสีดำ
MA-KLUA	Colours Black
- มังคุด	ส่วนที่ให้สีคือเปลือก ให้สีน้ำตาลอมแดงหรืออมม่วง สกัดสีโดยการนำเปลือกมาแช่น้ำให้นิ่มแล้วนำมาตำด้วยครกให้ละเอียด คั้นเอาน้ำโดยใช้ผ้าขาวบาง เด็ดน้ำลงไปได้เพื่อสะดวกในการคั้น
MANGOSTEEN	Colours Red Brown, Purple Brown
- เก๊กฮวย	ส่วนที่ให้สีคือผลแห้ง ให้สีเหลืองเข้ม สกัดสีโดยการนำไปต้มให้ละทิ้งไว้ให้เย็น ใส่ในผ้าขาวบางเพื่อคั้นเอาน้ำสี
CHRYSANTHEMUM	Colours Gamboge
- กุหลาบ	ส่วนที่ให้สีคือกลีบดอก ให้สีม่วง น้ำตาล บางครั้งได้สีเขียวเป็นจุดๆ จากการทำปฏิกิริยาทางเคมีระหว่างกุหลาบกับแม่พิมพ์อะลูมิเนียม สกัดสีโดยใช้ครกตำ
ROSE	Colour Purple Brown
- มะม่วง	ส่วนที่ให้สีคือผลสด ให้สีเขียวอมม่วง น้ำตาล สกัดสีโดยใช้ครกตำให้ละเอียดแล้วนำมาคั้นด้วยมือ หรือใช้ผ้าขาวบางกรองเพื่อเอากากออก
MANGO	Colours Sap Green

Flowers Bloom on the Printmaker's Plate

Pishnu Supanimit

Many people who are not directly involved in the world of art may feel more than a little puzzled by what artists today describe as the major trends and developments in contemporary art. People my age probably still recall the utter perplexity they felt some 30 or 40 years ago when abstract art, which first emerged in the West, began to dominate art circles virtually everywhere in the world. Abstract artists had to explain their work to a bewildered public, largely unfamiliar with art that lacked traditional form and content.

Art today is, in many ways, even more of a challenge. It has continued to evolve and is often even more difficult to understand and appreciate, especially for those who have held on to the esthetic values of the past. Art is like science or like knowledge in general. It is constantly growing and no one has the power to stop it. One way, though, in which art may differ from scientific inventions or other man-made innovations is that it doesn't force anyone to admire it. One can ignore it completely if one chooses to. In this way, much of modern art is like a field of flowers beside a busy road. Travelers with time to spare can stop to admire them or to reflect on their beauty. Travelers on a tighter schedule can just hurry on by.

Art today has evolved in ways we could never have imagined. Artists are exploring brand new avenues of expression, and audiences are asked to stretch their imaginations as never before. Many contemporary artists have rejected the traditional methods of painting and have turned instead to new processes and techniques that are pushing the very limits of what constitutes art. Conventional definitions no longer apply. For instance, art no longer needs to be a painting or a sculpture or a print, neatly framed or mounted on a stand. It has moved beyond traditional borders into new territory where the relationship between the artist and the viewer is being redefined. More and more work is conceptual in nature, and installations are becoming increasingly common. The thought processes and methods of production that inform a work of art are taking precedence over the esthetic impact of the finished piece.

Yanawit Kunchaethong is one of those artists whose work has moved progressively in this direction. People who follow his work are drawn in without even realizing it. Their admiration for the content of his art serves as a device for pulling them in. They begin to form an appreciation for the work without stopping to consider whether what he is doing can, in conventional terms, be considered as art.

Rama IX Art Museum Foundation

Yanawit began his career as an abstract painter and printmaker. The forms that filled his earliest successful work could hardly be more different from much of his work today. These early pieces are grounded in a world of objects, a world of technology devoid of life and nature. This changed, however, when he went to do graduate work in Japan. There he began to incorporate natural elements from the environment into his work. Yanawit introduced his emotional responses to his surroundings, to the landscape, and to such elements as falling snow, and combined them with the metallic forms which he had used to represent the modern world of technology in his earlier works. The prints that Yanawit brought back to Thailand with him were extremely well received, earning him a gold medal in printmaking at the 34th Annual National Art Exhibit in 1988.

But judging solely from his record at the National Art Exhibit, one might assume that after this success in the late 1980s, Yanawit put his career on hold for the next decade or so. After all, it was not until the 48th annual show that he was once again awarded a prize for his work, this time taking two silver medals for prints that marked a radical departure from his earlier work. Both the concept and the form were completely different. The recent works were prints made from the parts of native Thai flowers and plants. *"The End of the Hot Season and the Start of the Rainy Season"* (2002), for instance, is divided into four parts printed from four different kinds of plants. *"After Rain"* (2003), which is divided into two sections, incorporates three local plants.

These works have no narrative elements; they are simply objects made from paints derived from flowers and plants that the artist gathered during the season in which he was working. The only information that Yanawit provides is the name of the piece. This is an approach to printmaking that no other artist has previously tried, and for this reason, it may shock many viewers accustomed to more traditional techniques. Viewers may wonder why this recent work has garnered prizes when it makes no apparent sense. All there is to see are a few drops of color on the printing plate. Without an awareness of how the work was made and the concept behind it, viewers may be more than a little nonplussed.

In the years between 1988 and 2002, Yanawit did not vanish from the art scene. In fact, this was an important period in his intellectual and artistic development. It was a time in which he experimented with a variety of ideas and techniques, eventually hitting on the approach we see on display today.

His interest in the Braille alphabet may have been Yanawit's first attempt to express an artistic vision through other senses besides the sense of sight. Later he experimented with letters of the Thai alphabet, cutting out stencils and sprinkling dry pigment over them to make letters on the floor of an old printing press in the Banglumpoo area of Bangkok. Although the press, which was one of the city's oldest printers, had closed down many years before, the building continued to have architectural and historical value. A group interested in preserving vestiges of the area's past was formed to save the building from the wrecking ball. Yanawit was one of several contemporary artists involved in the preservation efforts. He was moved by the knowledge that this old press had once produced educational materials in the Thai language. The sight of Thai letters reduced to piles of pigment scattered across the empty floor of what was once a busy workplace was genuinely touching, particularly as the movement of air through the room gradually blurred the outlines of the individual letters. Even the visitors to the exhibit played a part in destroying Yanawit's work as they passed through the space.

Another interesting aspect to this particular work was that it took something that had previously been confined to a wall, trapped within the limits of a frame, and scattered it across the floor. It marked Yanawit's first bold step into the world of installation art.

As a reflection of the artist's love of nature, Yanawit has also sought out avenues of expression that cause no harm to the natural environment. He has tried to avoid the hypocrisy of many other contemporary artists, who claim to be committed to environmental protection but whose approach to their work contributes to the destruction of nature. All of the steps in Yanawit's process take environmental responsibility into account.

After his first experiment with installation art, Yanawit's next step forward came in 1998-1999 when he took part in a project called *"Krungthep Muang Fah Amorn"* ("Bangkok City of Marvels") in which a number of leading artists were invited to install works of art around central Bangkok.

As his contribution to the project, Yanawit placed 1,919 potted plants along the walkway in **Romaneenart Park** to form what appeared to be part of a greenhouse. Formerly the site of **Klong Prem** prison, the Bangkok municipal authorities converted the

site into a public park after moving the prisoners to other facilities on the outskirts of the capital. Today, where convicted criminals were once kept in cells behind prison walls, people from the neighborhood come to exercise, do aerobic dance or Chinese *taichi*, run, walk, or just read in the shade of the trees.

What gave Yanawit the idea for his installation here? How is it suited to this particular space? All of the potted plants that the artist placed in the park were, what is called in Thai, *fah talai jon*, a native plant with medicinal qualities. In traditional Thai medicine, fah talai jon is used as a remedy for indigestion, sore throats, coughs and colds. The plant grows very quickly, producing thousands of seeds that sprout in no time. Anyone who grows a single plant will soon end up with an entire forest. Yanawit's intention was that people who came to the park and saw his potted plants would be interested in their medicinal benefits and would want to grow them at home. People were free to take one or two of the pots with them, and by the end of the exhibition, all of the potted *fah talai jon* had disappeared.

The exhibit, which Yanawit called "*Bangkok: City of Fah Talai Jon*," created a bond between the work itself and the immediate environment, and between the objects on display and the people who came to stroll through Romaneenart Park. By placing these plants, whose name in Thai includes the word (*jon*) for *criminal or thief*, where a prison used to be, and by encouraging people to take these health-restoring plants out of the park, itself a place for restoring one's health, Yanawit created a powerful metaphor for the gradual release of criminals from their prison.

In addition, the title that the artist gave to his installation clearly contrasted with the name of the project — "*Bangkok: City of Marvels*" — of which it was a part. But the contrast was a profound and not a particularly strident one. The primary meaning of jon intended by the artist was the plant with beneficial uses.

The success of the installation emboldened Yanawit to make even more extensive use of nature (in this case, potted plants) in his work. In 1999, when he was invited to participate in a project called *City on the Move*, Yanawit placed 50 *teen ped farang*, another native plant which translates literally as *Western duck's foot*, around the floor of the exhibit space. Because the leaves of the plant are shaped like a duck's foot, the effect was of ducks having walked all around the room. The reason for choosing *Western* duck's foot was to convey the notion of Western culture's pervasive presence in societies throughout Asia.

Yanawit developed equally clever, thought-provoking concepts for other exhibits. For example, in preparation for the *Euro-Visions project*, an international exhibition held in the year 2000, Yanawit studied the origin of the *Spanish cherry tree*, a tree that is widely grown in Thailand today. He wanted to find out when it was introduced to Thailand and whether it was content with the local fertilizer — namely, *cow manure*. Appropriately enough, the artist called his installation *Spanish Cherry with Cow Manure*. The work asked novel, unexpected questions about the profound connection between a plant and the foreign soil in which it has taken root.

As his interest in plants increased, Yanawit turned his homes both in Bangkok and in Petchburi into nurseries. He learned from his father, who introduced him to varieties he hadn't known before. Yanawit grows most of his plants from seeds, which he considers the best way of ensuring strong, healthy plants. Once the seeds have sprouted, he gives them to friends, most of whom are plant-lovers, too, and who appreciate the value of the gift. Giving plants is Yanawit's way of building friendship. It recalls his installation in Romaneenart Park, where visitors could take a plant home completely free of charge. Giving plants became an expression of the artist's personality, and eventually, he hit upon the idea of incorporating flowers in his printmaking. The inspiration came to him one day as he was scraping the seeds out of a *teen ped farang* plant. The seeds stained his hands a dark brown color which he couldn't wash off, and from that time forward, Yanawit has collected flowers, leaves and seeds, and extracted the liquid from them. With this liquid he has done a number of experimental paintings. Eventually, he began applying the plant liquid to printing plates and making prints on paper. In the course of these experiments, he made some very interesting discoveries. Some of the colors remained the same throughout the printing process, while other gradually faded away on the paper. Some colors reacted to the metal plate and changed completely.

Yanawit has gained a lot of knowledge about plants and flowers and had a great deal of fun experimenting with these natural paints. He keeps detailed descriptions of the flowers he works with. He records their name, where he found them, and whether or not their color changes. He has found, for instance, that the *orange night-blooming*

jasmine (*kannikar*) yields a surprisingly brilliant yellow that resembles gold, and that another flower, the *intanil nam*, produces a delicate purple. The *mok sawn* yields a beautiful light blue; *the ban yen si daeng* a rich brown; *indigo flowers* (*anchan*) a deep violet-blue, of course; *mangosteens* a dark purple, and the fruit of the *ebony tree* a deep, dark, velvety black.

Yanawit uses the colors he obtains from nature in a simple, straightforward way, rejecting the use of visual forms. He just arranges the different colors and makes a print, or he applies the colors to the printing plate without changing or improving or falsifying them in any way. His intention is simply to reveal the actual colors of nature. In other words, the colors that appear in his art are pure and free from all contaminants.

Yanawit's art achieves success on the highest plane. In many ways, he is a scientist, or more appropriately, an artist approaching his work from a scientific perspective. One difference, however, is that in the process of conducting his experiments, he derives powerful feelings of love, pleasure and friendship.

I have followed Yanawit's career as an artist very closely over the years. In addition to the constant growth and development in his work, something else that has always impressed me about Yanawit is his gift for reaching out to others through the methods and processes he uses. Once when he was picking night-blooming jasmine on the grounds of the Grand Palace, a stranger came up to him and pointed out another spot where the flowers grew in greater abundance. He and his father have grown exceptionally close through their shared love of plants and flowers. I've also been privileged to share a moment or two of friendship with him. When he gave me a plant, I took it home and cared for it until it bloomed. Then I took the flowers back to Yanawit so that he could use them in his artwork. Other people familiar with the artist also take him unusual plants and beautiful flowers when they know he's working on a new project. Such is the system of exchange that Yanawit has built through the artistic process of his work.

The works on display here are a summation, then, of Yanawit's artistic explorations over the past decade or so. They are a blending of minimal and conceptual art that incorporates elements of the artist's unique personality, as well. There is a delicacy and intricacy to Yanawit's work that identifies him as Thai and links him to larger traditions in Asian art.

These pieces are moving expressions of purity, subtlety and friendship. They refresh and reinvigorate. They are blooming flowers turned into art, and art, specifically printmaking, turned into blooming flowers.

Rama IX Art Museum Foundation

Work of Art

Rama IX Art Museum Foundation

